

af Midler til fri Fattigunderstøttelse. Men de Midler, der tilflyde de saataldte frie Fattigtasjer her i Landet, række jo ikke ret vidt. Man har nok senere søgt at bøde derpaa, navnlig ved den Bestemmelse, der blev indført i Vandkommunalloven af 6te Juli 1867, idet det i den nævnte Lov § 26 o. hedder, at Amtsraadet kan tillade, at der af Kommunerne ydes Bidrag til de fattiges Kasse, private Sygekasjer, Alderdomskasjer, Begravelsekasjer og deslige. Men uagtet denne Bestemmelse have de frie Fattigtasjer i mange Egne af Landet ikke faaet den Betydning, Lovgivningsmagten sikkert har tilfigtet, da de nævnte Fattigtasjer ved Lov bleve oprettede. Dette Ting har da ogsaa flere Gange gjort Forsøg paa at udvide de frie Fattigtasjers Omraade ved at tilvejebringe forøgede Midler. Jeg skal jaaledes henlede Opmærksomheden paa de mange Forslag, der have foreligget for dette Ting om de saataldte Understøttelsestasjer. Naar man nu her i Dag, og da ikke mindst den sidste Aler, har anket saa stærkt over, at man i det her foreliggende Forslag har villet gøre skarp Skel og ikke har villet stille alle trængende ganske ens, skal jeg henvise til de Bestemmelser, der have været indførte i samtlige de Lovforslag, som dette Ting tidligere har stemt for, hvor man har sat et lignende Skel og udtryktelig har udelukket Folk fra at nyde Understøttelse af saadanne Understøttelsestasjer, naar de „ved Dom vare fundne skyldige i en i den offentlige Mening vancerende Handling“, eller de ved „Dovenskab, Driftsældighed eller lastefuld Vandel“ selv vare skyld i deres Trang. Det er altsaa ikke noget nyt, Forslagsstillerne her have søgt at indføre; tværtimod det er den samme Tankegang, som dette Tings Flektal hidtil har vedkendt sig, hver Gang dette Spørgsmaal tidligere har været under Forhandling og været gjort til Genstand for dette Tings Arbejde. I alle de Aar, disse Spørgsmaal have været til Forhandling, ja, lige til denne Dag, har der ogsaa lydt mange varme Ord til Gunst for Smaaafolk her i Landet. Jeg kan sige, at dersom Smaaafolk i dette Land kunde leve af varme Ord og gyldne Løfter, havde de været ret velstaaende; men hidtil ere alle Forsøg paa at komme frem ad den Vej, jeg her har antydet, strandede. Nu staa vi ved et nyt Forsøg, et Forsøg, som jeg haaber, det skal lykkes at faa et godt Resultat ud af, og saa hører jeg gamle Venstremænd fare op, som der her skal ske en Ulykke. Det ærede Medlem fra Maribo (L. Larsen) begyndte Kritikken. Det ærede Medlem var særlig misfornøjet med Maaden, hvorpaa dette Forslag er

kommet frem, og han ønskede at komme tilbage til sin gamle Røphest, og saa Sagen slaaet ihjel ved en Dagsorden. Det forekommer mig, at er der nogen, der har Grund til at forundre sig, saa er det de ærede Medlemmer her i dette Ting over den Stilling, den ærede Rigsdagsmand fra Maribo har indtaget til disse Spørgsmaal. Det er en bekendt Sag. Det er jo en bekendt Sag, at da der tidligere her i Tinget forelaa et Forslag til Lov om en Alderdomsforsørgelse, stillede det ærede Medlem en Dagsorden, der gik ud paa at slaa det nævnte Forslag ihjel, fordi hele denne Sag ikke var moden til Afgørelse, og det var jo de samme Strænge, det ærede Medlem slog paa i Dag, at Sagen ikke var moden. Da det ærede Medlems Dagsorden forstafedes, hvad gjorde saa det ærede Medlem? Han stemte for dette Forslag, som han selv havde taldt umodent, og senere hen stillede det ærede Medlem selv et Forslag. Om det ærede Medlem nu tror, at hans Forslag var særlig præget af Modenhed, veed jeg ikke, men det maa jeg antage, naar jeg i Dag hørte i det foregaende Møde den noget affejende og haanlige Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte Ordføreren for Forslagsstillerne og Forslagsstillerne i det hele taget. Det ærede Medlem er jo ikke saa lidt poetisk anlagt, og han talte derfor noget om at „have Vinløv i Haaret“. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem har stillet sit Alderdomsforsørgelsesforslag for at pynte sig med Vinløv i Haaret, men for at blive ved det ærede Medlems Billedsprog antager jeg, hans Dagsorden sigtede til, at hele Spørgsmaalet om Alderdomsforsørgelsen skulde „dø i Skønhed“. Om det nu vil lykkes det ærede Medlem, veed jeg ikke, men jeg haaber ikke, det skal lykkes det ærede Medlem at give dette Forslag en saadan Gift, at det derved skal bringes ud af Verden. Men naar der ogsaa fra anden Side og navnlig af det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup) er anket over Maaden, hvorpaa dette Spørgsmaal foreligger, vil jeg dog dertil sige, at Spørgsmaalet om Alderdomsforsørgelsen er et af de Spørgsmaal, som mest omhyggelig er debatteret her i dette Ting i denne Rigsdagssamling. Er der noget Spørgsmaal, der har sat Sindene i Bevægelse og lagt Beslag paa Tingets Tid, er der noget, som ærede Medlemmer have haft Vejlighed til at tænke over, beskæftige sig med, og sætte sig ind i, forekommer det mig, at det netop er Spørgsmaalet om Alderdomsforsørgelsen, som her foreligger. Forst fremkom jo to ærede Medlemmer, det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup) og det ærede Medlem fra